

Iz življenja in sveta

J. H. Pestalozzi

Ob 100-letnici njegove smrti 17. februarja.

»Od svojega srca imam, kar sem, je pravilo sodeli Pestalozzi sam o sebi in je tako dobro označil svoje bistvo. Malo je bilo moč, ki bi mu bili enaki v ljubezni do človeštva. Njegovo življenje je bilo pestro in bogato na izjemnih. Po višinah in nižavah je šla njegova pot. Desetletja nepoznan, celo zasramovan, je dosegal največje časti: francoska republika ga je imenovala za častnega državljan in car Aleksander I. ga je ob neli priliki obiskal, ga objel in mu osebno izročil

Henrik Pestalozzi in njegov vnuk Gottlieb

(Po Schoenerjevi sliki v curiški knjižnici)

Pestalozzi se je rodil 12. januarja 1746 v Curihu kot sin kirurga, a je že v šestem letu izgubil očeta in je užival nato samo materino vzgojo. To je vplivalo na vse njegovo pametno življenje. V njem je prevladovalo čustvo in prevelika zaupnost, popolnoma pa je nedostajal praktični duh za realno življenje. Nato vzgojen pri stricu, župniku, se je izprva posvetil teologiji, ker je mislil, da bo lahko kot duhovnik največ koristil ljudstvu. A že pri prvih pridigah ga je obvladalo čustvo: pred lastno ganjenostjo je zastal. Prestopil je k pravoznanstvu, da bi postal zagovornik siromakov. Toda Pestalozzi in corpus juris se nista skladala, tudi je prišel v nemilost pri vladajočih krogih, ker je pomagal pri pobegu prijatelja, avtorja nekega revolucionarnega spisa. Zato je bil tudi ednolično kaznovan in ni bilo misliti, da bi dobil kako boljšo službo.

Ze pred tem je izšel Rousseaujev »Emile« (1762), ki je s svojimi sanjavi svobodnimiselnimi idejami močno vplival na mehko, sprejemljivo Pestalozzijsko naravo. Odločil

Pestalozzi med svojimi učenci

(Po sodobni sliki)

A. Panzini:

Sedem deklet

Neka železniška stanica, to valem je pravcata pastaja, kjer se v malem in velikem srpanu ustavlja vlak. Tu blizu se preliva lepo sinje morje. Skozi breze in tamariske se vidijo hišice še mokre od apna, na katerih utegneš brati: »Hiša za najem«. — »Da se ognemo nesoglasicam, ne dajemo na upanje.« — »Prodaja vina in raznega blaga«, skratka, majhno kopalnišče, kjer se ni kina, ne zdraviliškega doma, ne tenisa kakor po drugih morskikh kopalniščih. V ta kraj, bolj prazen, prihajajo na letovišče dobre družine skromnega meščanstva, ki ne morejo hoditi niti v Viareggio, niti na Lido. Sedem deklet, dobrih očetnih in materinih hčeric, se je združilo. Suhljate in vitke, pernate in grlate liki kukavice, polnijo obrežje s svojim vršičem in skakanjem. Ali po malem jim postaja dolgčas: bratje in daljni sorodniki, prijatelji enih in drugih, vsi so vprav te dni na izpitih, in jako so si jih zaželele. Morda radi ljubkovanja?

»Kaj mi bo ljubkovanje?« reče Rožica. In vse druge za njo: »Ba! kaj mi bo ljubkovanje?«

A da bi se bolje smejale, da bi plesale,

se šetale, delale izlete z ladjo, so jim potrebni moški. Toda od močnega spola je bil v kopalnišču samo »človek s pesom«.

»Kako je smešen človek s pesom«, reče Norina.

»Ali pa ste čule, kakšne poklone mu reče?« de Stija, »kliče ga radost moja, mon grand ami!«

V nedeljo je trgovec objavil veliko novost: izdeloval bo sladoled od vanilije. Zato so se devojke dobro najedle sladoleda in suhih kolačev.

»Zabavajmo se med seboj,« veli Norina.

»Da, da, zabavajmo se vzajemno!«

»Kaj pa naj počnemo?«

»Napravimo vse enake plašče.«

Bile so srečne od tej tmenitni domisljici. Odšle so k suknarju, si dale pokazati vse vrste blaga, nazadnje pa so našle kreton popisan z velikimi rožami. Vsaka se je ovila z njim, da bi videla, kako se ji podá. Oh, prav dobro! Koliko metrov? Po dva za vsako: plačal bo očka.

Stirinajš ročic sedaj kroji in šiva; dva dni veselja in smeha. Izkniknilo je sedem tankih metuljev s suknjico do iznad kolena, v obliki pahljače, z golimi nožicami, z nagimi ročicami, z lasmi v vetru. Sedem kitajskih solnčnikov, rde-

mere v naravi — domača hiša je podlaga vse naravne vzgoje človeštva, šola dobrih leg in države. Iz domače sobe izhaja rečnica, moč in blagoslov narodne kulture. Globoko preproje celokupne družinske vzgoje je bila njegova končna in najvišja želja.

Pestalozzi je mnogobrojni spisi so izzvali v celi Evropi največjo pozornost in zanimanje. Njegovih načel in praktične realizacije njegovih idej so se oprijeli pedagogi v vseh kulturnih državah in tvorijo še danes temelj modernega vzgojeslovja. Leta 1818 je izšla

Šolarska umetnost

Na levi: »Gasilci« (Pierre Favre, 12 let, Bern); na desni, zgoraj: »Konjska kopele« (Joerg Wüst, 10 let, Frauenfeld); spodaj: »Carovnica na svinji« (Meta Meier, 11 let, Basel).

V »Umetnostni galeriji« v Bernu je bila te dni otvornjena razstava otroške umetnosti, ki jo je organiziral »Almanach Pestalozzi« ob priliki stoletnice velikega pedagoga. Slično razstavo so v Švici priredili že leta 1922. in je pokazala velik uspeh. Letošnja jo v tem pogledu še prekaša.

Razstavljeni dela izvirajo od učencev v starosti deset do sedemnajst let. Namen prirediteljev ni bil, pokazati svetu, česa so zmogni učenci v skladu s šolsko učenostjo, nego jim je bilo predvsem za one kompozicije, ki so proste šolskega vpliva in izvirajo zgolj iz lastne otroške spontanosti. Njih dela naj bi ilustrirala evolucijo otroške umetnosti v smeri k umetnosti v pravem pomenu besede, tako da nudijo posetnikom priložnost za primerjavo elementov i ene i druge.

Risbe in avkvarji tvorijo pretežno večino razstavljenih slik. A dočim so skušali nekateri učenci vestno posnemati realnost, je v ostalih prevladovala težnja, da bi podali dela, ki jih jim je narekovala lastna domišljija. Dela slednjih so vobče mnogo zanimivejša, tako v izbiri snovi kakor tudi po obliki in barvah. Eno od teh kaže so cijačno-krščansko inspiracijo in ima naslov »Bogatin in revež«. Bogatin ima razkošno vilo in avto, s katerim se pe-lje v nebesa. Toda na vratih paradiza stoji nadangel Gabrijel, ki bogatino ne pusti v nebesa, nego zapelje avtomobil proti prepadu, kjer se avto razbije in pokoplje bogatina pod seboj. Ne desni pa je prikazan revež, ki se podaja peš iz svoje lesene kočice na pot v nebesa. Tam ga že čaka svet Peter ki mu prijazno odpre vrata in ga spusti med anjele v paradiz. Avkvar prikazuje dejanje v petih, šestih fazah.

Na razstavi so navzoča udeležena mesta Bern, Basel, Tessin in Sankt Gallen, dočim je romanski del Švice slabo zastopan.

Ni več daleč

romlad. Na potu so že naugodnejši uzorci aneškega blaga za oblike »gospode« in dame. Onozarjamo vse one ki želijo res ugodno kupiti oblačila, da si iznerejo biago pri tvrdki

M. Ban na Resljevi c. 7.

Atelje za prvovrstno izdelavo oblaci cent. od jemalcem a razpolago.

celotna izdaja njegovih spisov. Zanj je dobil petdeset tisoč frankov. Bil je to prvi in edini finančni uspeh njegovega življenja. In kako je Pestalozzi porabil to v takratni dobi naravnost velikansko premoženje? S tem denarjem je ustanovil na svoj 73. rojstni dan šolotilnico v Glindy. Ostal je zopet brez sredstev, a veliki ideji svojega življenja zvest do konca. Pravilne so besede na njegovem grobu: Vse za druge — ničesar zase.

Posredno je Pestalozzi močno vplival tudi na razvoj slovenskega osnovnega šolstva. Zlasti A. M. Slomšek je prevzel temeljne ideje iz njegovih pedagoških spisov in jih je prilagodil in lokaliziral v svoji pedagoški povesti »Blaze in Nežica«.

R. D.

Vojvoda in igralka

Iz Dessaua javljajo, da se snuje poroka vojvode Joahima Ernesta Anhaltskega z igralko Elizabeto Strickrothovo. Poroka se bo baje vršila v začetku marca. Zenin je dovršil v letošnjem januarju svoje 25. leto, nevesta pa je po nekaterih poročilih iste starosti kot mož, po drugih vesteh pa celo nekaj let starejša od njega.

Vojvoda Joahim Ernst je sin vojvode Edvarda Anhaltskega, ki se je leta 1918. odpovedal prestolu. To je storil pravzaprav že prej, toda ker je bil Joahim Ernst mladoleten, je vodil regentske posle njegov stric princ Aribert. Ko je izbruhnila revolucija, se je v sporazumu s nečakom odpovedal temu poslu.

Nevesta vojvode je po poklicu igralka. Bila je članica ansambla, ki je lansko poletje nastopal v Ballensstedtu v Harzu. Tem predstavam je prisostvoval tudi vojvoda, ki je videl svojo nevesto prvič na deskah, se zaljubil vanjo in prošil za njeno roko. Strickrothova je hči gledališkega intendant, ki je s svojim osebjem večkrat gostoval tudi v Londonu.

Železnica skozi Saharo

Realizacija železnice skozi Saharo, ki bi vezala Sredozemsko morje s Sudanom in Kongom, je dolgo časa veljala za iluzijo. Mnogo jih je bilo, ki so mislili, da se to sploh ne da izvesti, toda ko so začeli skozi Saharo voziti avtomobili, so se tudi ti prepričali, da je mogoče tudi zgraditi železnico.

Radi tega je začela alžirska vlada najprej kultivirati nedostopne dele terena v okolici reke Niger. Ko je bilo to delo končano, se je pojavilo vprašanje zgraditve železniške proge samo od sebe.

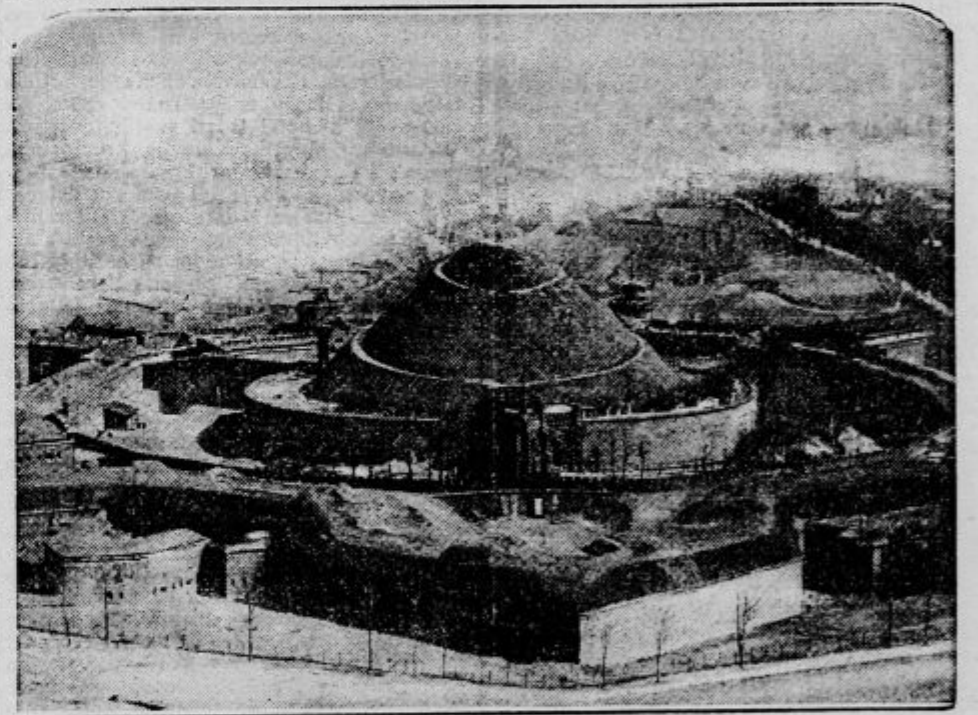
Načrt o trasiranju železniške proge je celi dve leti ležal na mizi alžirske vlade, ki se je borila z velikimi denarnimi težkočami. Projekt je predvideval progo od alžirske obali proti jugu do Hogara, kjer bi se železnica razcepila na dvoje. Ena proga bi šla v Fao, druga pa k Čadskemu jezeru in proti belgijskemu Kongu.

Predeli, skozi katere bo tekla železnica, so glede riziža zelo važne dežele. Tu raste riž, uspeva bombaž in mnogo drugih cerealij. Doslej ni bilo mogoče nobenega tega produktov izvažati, ker ni bilo prevoznih sredstev. Sedaj bo tudi v tem oziru drugače. Seveda ne bodo samo afriških produktov izvažali v Evropo, temveč bo tudi Evropa skušala okoristiti se s pridobitvami nove železniške proge ter bo izvažala v centralno Afriko manufakturne izdelke in druge produkte svoje industrije.

Maternica, ki rodi sama od sebe

Berlinski zdravnik za ženske bolezni, ginekolog dr. W. Lippmann, je imel prošle dni v društvu porodničarjev senzacionalno predavanje, v katerem je opisal porod, ki ga je izvršila maternica neke ženske sama od sebe. Profesor je bil primoran operirati neko tuberkulozno delavko ter prekiniti njeno nosečnost. Izrezal ji je maternico iz telesa. Ko je bila operacija že pri kraju in ni nihče mislil, da bi utegnil organ še reagirati, pa se je zgodilo čudo. Maternica je rodila sama od sebe. Ko so bolničarke opazile, kaj se godi z organom, so poklicale zdravnika, ki je stvar posnel v film, tako da se je potek poroda ohranil in služi sedaj za profesorjeve zdravniške demonstracije.

Stvar je v zgodovini ginekologije brez primere, zato je zbudila razumljivo začudenje. Profesor Lippmann namreč prihaja do zaključka, da mora maternica razpolagati s posebnim organom, ki povzroča porod pri ženskah.

Spomenik velikemu poljskemu patrijotu

Na bregu Visele pred vrati Krakova se vzpenja majhen kamenit stožčast grič kaj nenavadno vnanjosti: spomenik Tadeju Kosciuszku, poljskemu narodnemu junaku v osvobodilnih bojih.

da ne bi vedele kaj početi s srcem.

Gospod se je zdel brezbržen na te izjave, a gospice so ga obkolile v lepem krogu, počenile okoli njega ena za drugo in milovale psa. V tem položaju so zapazile, da gospod s pesom ima zelo ple-miško bradico ter oddaja neko nežno dišavo »vonoj daljine« — pripomni Klarica, ki je čitala romane. Ovil si je boke z nekakovo svileno tuniko, melanholične pepelnate barve. Tiste maloštevilne besede, ki jih je izpregovoril, imajo tuj, otožen naglas. Gospodične so pod močnim vtiskom. Kdo je? Kdo ni? Ej, mnogo je domnev! Dorica reče: A zakaj ne bi mogel biti kralj v Inkognitu? Po vojni so mnogi kralji postali nepoznani.

Drugi dan so gospodične, plešo v redu druga za drugo kot Indijanci, prišle zopet na ono mesto, kjer so bile naletele na gospoda s psom. Tu ga ni bilo več; našle so ga dosti dalje. Bil je zlek-njen na peščeni obali in oprezno jemal iz skatlice rdečkaste in modrikaste pro-sojne stvarce ter jih deval v usta z velikim užitkom. Gospodične so napravile obroč in sedle, da bi božale psa. Tuji go-spod ponudi skatlico.

Gospodične so zobale s svojimi pr-stiči. Zobci so se jim pogrezali v to viš-njevo in rožasto testo. Kako je dobro! Kako je izvrstno! Kaj je ta slaščica?

»Lokum, turška slaščica,« pojasni go-spod.

»Ah! Kako je zanimiv gospod s pe-som!« Nora meni, da je turški paša.

»Jaz pravim,« se oglasi Lizica, »da je indijski kraljevič. Indijski princ so ta-ki: oljkove polti s črno bradico.«

»A niso mar indijski knezi temno za-goreli?« poizveduje Rožica.

Ste li videle, dekleta, kak dragulj ima na prstu? Drži ga obrnjeneja k dlani. Odprl je roko in tu mu je briljant tolikšen ko leščnik. Oh! gotovo mora biti perzijski šah!

»Ampak to ni mogoče! Da je perzijski šah, bi stanoval v Perziji.«

»Ali mar niste čitale v novinah, da so pregnali perzijskega šaha?«

»Tako bi nas mogoč vzeti vseh se-dem!« se oglasi Rožica. »Kaj ni perzijski šah Turek?«

»Bi ti rada živela v haremu?«

»Zakaj pa ne? Ležiš na svilnenih bla-zinah in venomer uživaš sladke stvar-ce.«

»Bi ga ti marala?«

»Jaz bi. A ti?«

Vse bi se poročile z njim. Sicer ima res v bradi tu pa tam srebrno kocino, pa to ga dela še zanimivejšega. Se vsaj vidi, da je možak! Vseh sedem je navdušenih za perzijskega šaha; zasle-

M. Zévaco

Papežinja Favsta

Roman

Pardaillan, z obleko raztrgano od sulic, ves krvav in plameneč, je šinil kakor strela skozi vrste lokostrelcev.

»Nazaj!« sta zatulila stražarja, ki sta držala Violetto.

Vitezov rapir se je zavrtel v zraku. Železni ročnik je udaril enega stražarjev v senca, da se je zvrnil kakor klada; drugi se je umaknil; še tisti mah je vitez pograbil polnezavestno Violetto in je obrnil, držeč ubožico na rokah.

»Ubijte ga!« je zakričal Guise s slavnostnega odra. »Ubijte ga!«

»Premagana sem! Prekletsvo je nad menoj!« je škripala Favsta...

Metež boja med stražo in rokovanjci je postajal čedalje srditejši; plemiči so se usipali z odra in so z dvignjenimi bodali drli nad viteza. Pardaillan je vrgel Violetto v Karlovo naročje.

»Evo ti neveste!...« je rekel z glasom, ki ga je pomnil vojvoda do konca svojih dni.

Karel Angoulémski, sam ves raztrgan in okrvavljen, je kakor v brezumnih sanjah prestregel mladenko. Baš tisti mah je odprla mile sinje oči... Sredi peklenškega trušča, sredi dima in plamenov, ki so buhali z Magdalene grmade, sta se spogledala... ne, poljubila sta se z očmi kakor v večno slovo in večno potrdilo svoje ljubezni...

»Naprej!« je kriknil Pardaillan.

In je krenil naprej, delaje pot za Karla, ki je nesel Violetto. Kam je hotel v tem ljudskem morju? Ali je korakal na slepo srečo?...

Ne! Njegovo bistro oko je že uprežalo edino smer, v kateri je bil umik mogoč... ako je bil vohče mogoč!...

»Konji!« je rekel Karlu, kažoč na konje Guisevega spremstva, ki so bili zbrani nedaleč od odra.

In je nameril korak proti konjem...

»Pogini, satani!« je nekdo zatulil pred njim. A že je tudi pal, pobit na tla, lahko da mrtev...

»Glej, glej, gospod de Maineville!« je zamrmral Pardaillan.

Nato je prijel svoj rapir za ročnik. Stopal je dalje. Ni tekel. Ni več drevil kakor prej. Korakal je odmerjeno, zavijaje se v bliske svojega meča. Rapir je žvižgal, švrkal, sikal, udarjal, suval. Kri je brizgala, ljudje so padali kakor snopje. Pardaillan, ranjen v obe roki, ranjen v grlo, ranjen v prsa, razcapan, podoben rdečemu kipu, od glave do nog oškropljen s krvjo, je stopal naprej, krijoč s svojim jeklenim vrtincem Karla in Violetto, uboga zaljubljena otroka, ki sta tonila drug drugemu v oči, kakor da ta minuta ni minuta smrti, ampak minuta njune večne združbe!...

»Pardaillan, Pardaillan!« je lajal bojni klic rokovanjcev za hrdom pravilne trojice...

Vitez je došel do konj baš tedaj, ko se je do dvajset plemičev hkrati zapodilo proti njemu. Vzel je meč med zobe.

»Udri!« so rjovel plemiči. »Kolji!... Po njem!...«

Pardaillan je zgrabil Karla z devojkco vred in ju je vzdignil v nečloveškem naporu; preden se je vojvoda osvestil, je že sedel na konju, z Violetto pred seboj.

»Ubij ga! Kolji!« so tulili napadalci...

Dospeli so do njega... Rokovanjci, oplašeni po strahovitih izgubah, so se spustili v beg!... Množica se je vračala, pritiskala je z desne in leve, hlepeč po krvi brezbožneža, ki je bil kriv, da je ostala ena izmed grmad nezapaljena! Lokostrelci in halebardirji so se iznova postavljali v bojni red...

Pardaillan je videl, da je sam... Sam proti tristo plemičem, pet sto vojniki in desetstičlavlenu vernemu ljudstvu, ki je zahtevalo njegovo smrt!

Videl je, da je sam, in se je nasmešnil...

»O, miljenka moja,« je zamrmral Karel, »poslednja beseda, ki jo izrečem, naj bo beseda sreče... Ljubim te!...«

»Ljubim te, moj krasni princ,« je šepetaje odgovorila Violetta.

»Moja sreča je popolna, ker smem umreti v tvojem naročju... Ljubim te!...«

Tedajci pa se je obča krvičelna burja glasov iznova prelila v tuljenje groze... Karel se je ozrl in je videl, da se trg okoli njega

prazni... Vse je bežalo: plemiči, straža, množica, vse... Le Favsta je še stala na odru in v nemem gnevu dvigala skrčene pesti...

Kaj se je bilo zgodilo?

Konji spremstva so mahoma podivjali. Več ko štiri sto splašenih konj se je zapodilo na vse strani; v svojem brezumnem begu so podirali ljudi, razbijali jim glave s kopiti, padali nanje in jih mečkali pod seboj...

Odkod ta nenadni preplah?... Kaj je bilo živalim? Kako so mogle uiti konjarjem, ki so pazili nanje?...

Tisti mah, ko so se rokovanjci razpršili in so plemiči udarili nanj, je Pardaillan planil k najbližjemu konjarju ter ga je pobil na tla; nato je jel bičati konje z rezilom svojega rapirja. Udril je po glavah, po nosovih in lakotnicah... in drezal tu v stegno, tam v prsa, ondi v vrat... Uboge živali so pobesnele od bolečine in so se zagnale v beg; Pardaillan pa je planil k drugi skupini konj in je storil z njimi enako... nato k tretji... k četrti!... Ko je bil ves pekel spuščen, je obstal, oddahnil se in mahoma udaril v grmeč grohot...

Glej, konji so zdaj sami opravljali njegovo delo!...

Prvi splašenci so bili potepali konjarje; peklenška panika se je po bliskovito širila od skupine do skupine; število pobesnelih konj je v nekaj sekundah naraslo na petdeset, prej nego v minuti na štiri sto... Bilo je, kakor da so spustili na trg vse zveri Skrivnega razodetja!... Med tem pa so plapolali iz pepela Magdalene Fourcaudove poslednji plameni in zgoraj, na odru, je Favsta onesveščena pala vznak...

Sredi svojega strmenja nad tem čudežem je Karel Angoulémski zdajci začul rezek glas:

»Naprej, tako vam vseh peklenščkov! Zdaj ni časa, da bi se opajali z ljubeznijo!...«

Ozrl se je in je zagledal Pardaillana, na konju, ki ga je bil ujel za uzdo.

»Naprej!« je kriknil vitez, mokrer od znoja in krvi in ves plameneč od odločnosti.

Zapodil se je proti reki, kjer ni bilo nikogar več, zakaj množica, boječ se, da je konji ne bi potisnili v vodo, se je bila razbežala po sosednjih ulicah.

INVENTURNA-PRODAJA

„PETOVIA“ čevlje

LIUBLJANA, Dunajska cesta 1^a
PTUJ, Slovenski trg.

Preselitev.

Krojaška delavnica trvdke H. PILLER,
se je preselila 2428
na Sv. Petra nasip št. 43.

Sprejemam popravila vseh vrst oblek, bodisi konfekcije ali kakega drugega izdelka. Se priporočam H. Piller.

Hektografični aparati,

zvitki, masa, hektografični trakovi vedno in najceneje v zalogi pri

LUD. BARAGA, Ljubljana,

Šelenburgova ulica št. 6/L. 49 4 telefon št. 980

Zgraditev vodovoda.

Direkcija državnega rudnika v Zabukovci razpi uje na dan 18. marca 1927 v pisarni obratovodstva pismeno ofertno licitacijo za zgraditev vodovoda, to je: zajezenje vrelca in polaganje cevi ca. 700 m (cevi da rudnik).

Predračunska vsota Din 25.000.—

Ponudbe morajo biti kolekovane z Din 100.— zapečatene in na prednji označene: Ponudba za zgradbo vodovoda. Kavcija v iznosu 5% za tuzemce oziroma 10% za inozemce od ponudene vsote v gotovini ali drž. vrednostni papirjih se mora položiti najkasneje do 10. ure na dan licitacije na blagajni podpisane direktije. Vsak ponudnik mora doprinesiti potrdilo od pristojne davčne oblasti, da ima svojo obrt prijavljeno in da je na isto plačal vse davke in pribitke. Ponudbe, ki ne odgovarjajo podpisanim pogojem se ne bodo upoštevale.

Detaljni pogoji, proračun in načrti so vsak čas med uradnimi urami razloženi na vpogled pri podpisani, oziroma se na željo lahko tudi dološijo po pošti.

Direkcija državnega rudnika v Zabukovci

št. 705/II od 15. februarja 1927.

Zgraditev mostne tehtnice s poslopjem ter zasipa zemljišča.

Direkcija državnega rudnika v Zabukovci razpisuje na dan 17. marca 1927. ob 11. uri v pisarni obratovodstva pismeno ofertno licitacijo za zgraditev mostne tehtnice s poslopjem in zasipom zemljišča potrebnega za omenjeno graditev.

Predračunska vsota Din 130.000.

Ponudbe morajo biti kolekovane z Din 100 zapečatene in na prednji strani označene: Ponudba za graditev mostne tehtnice.

Kavcija v iznosu 5% za tuzemce, oz. 10% za inozemce od ponudene vsote v gotovini ali drž. vrednostni papirjih se mora položiti na kasneje do 10. ure na dan licitacije na blagajni podpisane direktije.

Vsak ponudnik mora doprinesiti potrdilo od pristojne davčne oblasti, da ima svojo obrt prijavljeno in da je na isto plačal vse davke in pribitke. Ponudbe, ki ne odgovarjajo podpisanim pogojem se ne bodo upoštevale.

Detaljni pogoji, proračun in načrti so vsak čas med uradnimi urami razloženi na vpogled pri podpisani, oziroma se na željo lahko dološijo tudi po pošti.

Direkcija državnega rudnika Zabukovca

št. 704/II od 15. februarja 18 7.

V globoki žalosti naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znanec, da je naša ljuba hčerka, sestica in teta, gospa

Albina Strniša roj. Novak

včeraj, dne 15. februarja, v cvetju mladosti, po dolgem bolehanju, prevlado s tolažili sv. vere, mirno v Gospodu zaspala. Pogreb d. g. nam p. k. n. e. se bo vršil v četrtek, dne 17. februarja 1927 ob 2 iz hiše žalosti, Novi Udmat št. 36 na pokopališču k Sv. Križu.

Sv. maše zadušnice se bodo brale na Brdu in Št. Vidu pri Lukovici.

Ljubljana-Noví Udmat-Št. V. d. pr. Lukovici, 16. II. 1927

2575

Žalujoči ostali.

Oklic.

Pri okrajnem sodišču v Radovljici se vrši v ponedeljek, dne

21. februarja 1927

ob 9. uri dopoldne eksekutivna dražba Benkovih zemljišč z restavracijo, ladijskimi pravicami in parcelo ob Blejskem jezeru, po skupinah. 2534-a

Snežne čevlje

sprejema v popravilo trvdka

M. TREBAR

Ljubljana, Sv. Petra cesta 6.

Priporočila se

MAST znamke J.P.

lastni izdelek trvdke

Evald Popovič, Ljubljana.

Cena nizka blago izborno.

Razpošilja se v sodih po 50, 100 in 200 kg.

PREKAJENO MESO

vedno v zalogi, po izvanredno nizki ceni

KDOR OGLAŠUJE,
TA NAPREDUJE!

OTVORITEV nove PROMETNE PISARNE.

Prvo društvo hišnih posestnikov v Ljubljani naznanja, da je otvorilo v Ljubljani, Salendrova ul. št. 6/II oblatno dovoljeno prometno pisarno za posredovanje pri nakupu in prodaji hiš in zemljišč, pri odjavi in zamenjavi stanovanj in prevzemih upravljanja hiš. —

Za prodajo je zaznamovanih že več hiš in vil. Za izvršeno posredovanje se bodo računale nizke pristojbine. Potrebne informacije se dōbe ustno ali pismeno brezplačno.

Zdravje je prava sreča družine,
ako pa hočete da bo stalna je treba misliti kako boste nadomestili Vaše sile.

OVOMALTINE

koncentrirani produkt hranilnih snovi mleka, jajec in kava je pravi blagor za vse: za očeta, katerega krepi in jači pri delu in v pisarni, za mater kateri množi sile; potrebno je za hišo, za dete, kateremu zagotovi najboljši razvitek in ga ojači za šolski pouk.

Ena skodelica „OVOMALTINE“ enako je vredna branljivosti kakor 12 skodelic juhe, 7 skodelic kakovca ali 3 jajc.

Ovomaltine se dobi v vsaki apoteki in drogeriji po ceni:

100 gr 18.50 Din, 250 gr 36.25 Din,
500 gr 63.25 Din.

Zahtevajte poskusno pošiljatev, sklicujoč se na list, od

Dr. A. WANDER d. d. tovarna
farmaceutskih in dijetelnih preparatov
ZAGREB, Jurjevska ul. 37.

